

Γράφει ο Θεολόγος –Εκκλησιαστικός Ιστορικός- Νομικός κ. Ιωάννης Ελ. Σιδηράς

ΤΟΙΣ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙΣ ΠΡΟΚΑΘΗΜΕΝΟΙΣ

«ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΜΕΙΖΟΝΟΣ ΑΓΑΘΟΥ ΤΟΙΣ ΑΔΕΛΦΟΙΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙΣ ΟΥΚΡΑΝΟΙΣ»

ΤΟ ΟΥΚΡΑΝΙΚΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟ ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΟ ΚΑΙ ΤΟ ΥΨΙΣΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΑΚΟ ΣΤΑΥΡΙΚΟ ΧΡΕΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΥ ΚΑΙ ΠΡΩΤΟΘΡΟΝΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΟΥΚΡΑΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

Η Πρωτόκλητος, Πρωτόθρονος και Πρωτεύθυνος Μήτηρ Αγία Μεγάλη του Χριστού Κωνσταντινουπόλιτις Εκκλησία ισταμένη μακράν πολιτικών, γεωστρατηγικών, οικονομικών, εθνοφυλετικών σκοπιμοτήτων, μικροφιλοδόξων ορέξεων και ακόρεστων παποκαισαρικών ματαιοδόξων και κενοδοξών επιθυμιών διακονεί το μυστήριο της εν Χριστώ Σωτηρίας και κενούται αυτοθυσιαστικώς *«υπέρ του μείζονος αγαθού»*, το οποίο δεν είναι ουδέν άλλο παρά η εν Χριστώ ενότης και σωτηρία των Ορθοδόξων αδελφών Ουκρανών.

Αναποδράστως και αναποφεύκτως το όλως φλέγον και ακανθώδες ζήτημα της υπό του Πρωτοκλήτου και Πρωτοθρόνου Οικουμενικού Πατριαρχείου χορηγήσεως του Αυτοκεφάλου εκκλησιαστικού καθεστώτος στην πολυταλανιζομένη και σχισματικώς πολυδιηρημένη Ορθόδοξη εν Ουκρανία Εκκλησία ανεδείχθη και εν τοις πράγμασιν απεδείχθη μέγας κανών και σταθμικό μέτρο, κριτήριο, δοκιμαστήριο και χωνευτήριο τελειώσεως σε πανορθόδοξο ή διορθόδοξο επίπεδο για πολλά φυσικά πρόσωπα, ήτοι πρωτίστως για τους Προκαθημένους και τους παντός βαθμού κληρικούς των κατά τόπους πρεσβυγενών και νεωτέρων Ορθοδόξων Εκκλησιών, καθώς επίσης για τους θεολόγους, κανονολόγους, πολιτικούς αναλυτές και φυσικά για το χριστεπώνυμο Ορθόδοξο πλήρωμα της ανά την οικουμένη Μιάς, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής του Χριστού Εκκλησίας.

Σειρήνες πολύβοες, πλανώμενες οι ίδιες λιώνουν σαν το «κεράκι» να παραπλανήσουν και να εξαπατήσουν τους πάντες, αλλά και ως σφίγγες με το φαρμακερό κεντρί φαρμακώνουν τις ψυχές των ανθρώπων και αποπειρώνται να φαρμακώσουν θανατηφόρως το πάντιμο και πολυμαρτυρικώς καθηγιασμένο σώμα της Πρωτοκλήτου, Πρωτοθρόνου και Πρωτευθύνου εν Ορθοδόξοις Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπόλιτιδος Εκκλησίας, η οποία ισταμένη μακράν πολιτικών, γεωστρατηγικών, οικονομικών, εθνοφυλετικών (εθνικιστών) σκοπιμοτήτων και ανίερων συμφερόντων, μωροφιλοδόξων ορέξεων και ακορέστων παποκαισαρικών ματαιοδόξων και κενοδοξών επιθυμιών διακονεί το «μυστήριο της εν Χριστώ σωτηρίας» και κενούται αυτοθυσιαστικώς αίρουσα αγωγγύστως και ελευθέρως το πανόρθοδο αυτής σταυρικό χρέος *«υπέρ της του μείζονος αγαθού επιτεύξεως»*, το οποίο δεν είναι ουδέν άλλο, παρά ένα και μόνον ένα, ήτοι η εν Χριστώ τω Θεού ημών ενότης και σωτηρία των Ορθοδόξων αδελφών Ουκρανών στους σωστικούς και λυτρωτικούς μητρικούς κόλπους μιάς, ενιαίας, αδιαιρέτου και ειρηνεύουσας, μακράν

πολυμεταστατικών σχισματικών φατριών, πολιτικών και εκκλησιαστικών μοσχοβίτικων ιμπεριαλισμών και εθνοφυλετισμών, Αυτοκεφάλου Ορθοδόξου εν Ουκρανία Εκκλησίας, η οποία ήταν και παραμένει έδαφος της κανονικής εκκλησιαστικής δικαιοδοσίας του Πρωτοθρόνου Οικουμενικού Πατριαρχείου. Φωνές πολλές και εκκωφαντικές εκ της ζοφεράς αβύσσου, πολλού μέλανος ποταμός, πάμπολλοι, «ων ουκ εστιν αριθμός», υπονομευτικοί, τρομοφοβικοί και καταστροφολογικοί αφιλάδελφοι τακτικισμοί, εκβιασμοί και απειλές επί πάντων και πασών από μέρους των εν Μόσχα ρασοφόρων και των αδρά εξωνημένων πειθηνίων φερεφώνων οργάνων και δορυφόρων τους με έναν και μόνον έναν απώτερο ενδόμυχο και ανομολόγητο ανίερο και δυσεβή στόχο, ήτοι την de Facto (εν τοις πράγμασιν) αναίρεση και κατάλυση του υψίστου προνομιακού αυτεξουσιού δικαιώματος της εν Ορθοδόξοις Πρωτοκλήτου και Πρωτοθρόνου Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας **«του Χορηγείν αυτεξουσίως το αυτοκέφαλον και αυτόνομον καθεστώς»** όπου δει, όταν δει και όπως δει. Τούτο ανεπιτυχώς επεχείρησαν και κατά τις παραμονές την συγκλήσεως της εν έτει 2016 Αγίας και Μεγάλης εν Κρήτη Συνόδου της Ορθοδοξίας μόνον και μόνον για να θεμελιώσουν την μωροφιλόδοξη και όντως ανιστόρητη, μετέωρη, φανταστική, ιμπεριαλιστική και ψευδεπίγραφη θεωρία περί δήθεν **«Τρίτης Ρώμης»**. **«Τρίτη Ρώμη» ούτε υπήρξε, ούτε υπάρχει και φυσικά ουδέποτε θα υπάρξει, διότι η Ορθόδοξη Εκκλησία αμεταθέτως αναγνωρίζει μόνον τον εκάστοτε Κωνσταντινουπόλεως ως εν διακονία, τιμή και ευθύνη «Πρώτο» των Πανορθοδόξων και ουδεμία χρείαν έχει να αποδεχθεί έναν τύραννο, κοσμικού παποκαισαρικού φρονήματος, δυνάστη και εξουσιαστή, κακαίκτηπο ως καρικατούρα με «άσπρο κουκούλι», «Ρώσο νεοπάπα».**

Έναντι πάντων τούτων των γεγονότων, τα οποία απέδειξαν περιτράνω την αποκαλυπτική πτώση των ψευδεπιγράφων αφιλαδέλφων προσωπειών και την τραγικότητα κατάπτωση των προσώπων των Ρώσων ρασοφόρων και των ομοφρονούντων αυτοίς λαϊκών ομοεθνών τους καθώς και πλείστων όσων άλλων παντός βαθμού κληρικών τοπικών Ορθοδόξων Εκκλησιών, η εσταυρωμένη και φιλόστοργος Μητηρ και αυτών των Ρώσων Μεγάλη Αγία του Χριστού Κωνσταντινουπολίτις Εκκλησία επιχέει, όπως πάντοτε ανά τους αιώνες, **«έλαιον ειρηνεύσεως»** προς οριστική θεραπεία των πληγών του εκκλησιαστικού σχίσματος και όχι **«έλαιον αναφλέξεως»**, ακολουθούσα και εφαρμόζουσα το του Ακαθίστου Ύμνου : **«Χαίρε σιγής δεομένων πίστις»**, υπέρ της επιτεύξεως **«του μείζονος εν Χριστώ αγαθού»** για την ενότητα και της καθόλου Ορθοδοξίας και της από πολλών ετών δεινώς βασανιζομένης Ορθοδόξου εν Ουκρανία Εκκλησίας, ενώ συνάμα η μωρά και μάταια πειρασμικώς λογιζόμενοι και αφιλαδέλφως διαλογιζόμενοι επικριτές αυτής οποθενδήποτε προερχόμενοι επαληθεύουν εν τη κομπορημοσύνη αυτών τον έτερο στίχο του Ακαθίστου Ύμνου ότι: **«Εμωράθησαν οι δεινοί συζητηταί».**

Αναλογιζόμενοι την παραφωνική βοή των συζητήσεων και των απέλπιδων πράξεων και αφιλαδέλφων χειρονομιών των ιμπεριαλιστών εν Μόσχα Ρασοφόρων **«ενεκα των Μοσχοβίτικων ρουβλίων»** και της τραγικής τω όντι αριθμολαγνείας και αριθμοπληξίας αυτών περί της δήθεν αριθμητικής υπεροχής του ποιμνίου τους και αφού κατέπεσαν παταγωδώς τα υποκριτικά προσωπεία αυτών αποκαλύπτοντας το φρικτό πρόσωπο του εθνοφυλετικού ιμπεριαλιστικού παποκαισαρικόφρονος αντιεκκλησιαστικού κυριαρχούντος πνεύματος των ηγητόρων της τοπικής Ορθοδόξου εν Ρωσία Εκκλησίας,

έρχεται αναποδράστως και αναποφεύκτως στο προσκήνιο της σκέψεως η από του αριστοτελικού ορισμού της Αρχαίας Ελληνικής Τραγωδίας φράση περί «*της των τοιούτων παθημάτων καθάρσεως*», διότι πλέον απεκαλύφθησαν άπαντα τα άδηλα, κρύφια και ανίερα ανομήματα της διαχρονικώς εθνοφυλετικά και ιμπεριαλιστικά, αντικανονικά και αντιεκκλησιολογικά, αγνώμονα και υπονομευτικά δράσης ηγεσίας της τοπικής Ορθοδόξου εν Ρωσία Εκκλησίας κατά της πολυμαρτυρικής Μητρός αυτής Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας. Ναι! Επέρχεται σταδιακώς η «*των τοιούτων παθημάτων κάθαρσις*» ως εν χωνευτηρίω για την ανάδειξη και επικράτηση της αληθείας έναντι του ψεύδους, της ειλικρίνειας και εντιμότητος έναντι της απάτης και πλάνης, της εν Χριστώ ταπεινώσεως έναντι της εωσφορικής αλαζονείας, της αγάπης έναντι του φθόνου και του μίσους, της ελευθερίας έναντι του φόβου και του τρόμου.

Αυτή δε η «*των τοιούτων παθημάτων κάθαρσις*» είναι εν τέλει λυτρωτική και αναγεννητική δι' όλο, το καθόλου σώμα της Αγίας Ορθοδοξίας, όπου επιβάλλεται να επικρατεί «*το ναι, ναι και το ου, ου*», άνευ των έμπροσθεν ρωσικών υποκριτικών ψευδαδέλφων διπλωματικών φιλοφρονήσεων και των όπισθεν ένεκα τραγικής καταπτώσεως αφιλαδέλφων σφαγιασμών.

Εξ αφορμής της διαδικασίας χορηγήσεως του Τόμου της Αυτοκεφαλίας της Ορθοδόξου εν Ουκρανία Εκκλησίας υπό του Πρωτοκλήτου και Πρωτοθρόνου Οικουμενικού Πατριαρχείου και σε αναφορά προς την εν γένει λίαν αήθη και ανοίκεια συμπεριφορά των εν Μόσχα ρασοφόρων, ο νους ανάγεται σε άλλη ιστορική σφαίρα σκέψεως, όταν οι παλαιοί Ορθόδοξοι Ρώσοι άρχοντες, όπως ο Τσάρος Μέγας Πέτρος, είχαν απόλυτη ιστορική και εκκλησιαστική συνείδηση ότι ο εκάστοτε Οικουμενικός Πατριάρχης είναι «*ο πνευματικός εκκλησιαστικός προπάτωρ*» του Ρωσικού έθνους.

Τούτο ευκόλως δύναται να το διαπιστώσει κάποιος εάν μελετήσει την παρακάτω ιστορικής σημασίας επιστολή του Ρώσου Τσάρου Πέτρου του Μεγάλου, ο οποίος απευθυνόμενος προς τον αοίδιμο Οικουμενικό Πατριάρχη Ιερεμία ένεκα της καταργήσεως του πατριαρχικού θρόνου της Μόσχας και της υποκαταστάσεως αυτού υπό της λεγομένης Διοικούσης Ιεράς Συνόδου, γράφει μεταξύ άλλων τα εξής: «*Τω Παναγιωτάτω, σοφωτάτω τε και λογιωτάτω Οικουμενικό Πατριάρχη Νέας Ρώμης κυρίω κυρίω Ιερεμία, τω εν Χριστώ ημών πατρί... ως ευπειθής υιός, της περιποθήτου ημών Μητρός Ορθοδόξου Καθολικής Εκκλησίας, διατηρών πάντοτε την ευλάβειαν προς την Υμετέραν Παναγιότητα ως Πρώτον αυτής της Ορθοδόξου Καθολικής Εκκλησίας Αρχιποίμενα και κατά πνεύμα ημών Πατέρα, εκρίναμεν αναγκαίον γνωστοποιήσαι ταύτα... πεποίθαμεν ουν ότι και η Υμετέρα Παναγιότης, ως Πρώτος αρχιερέυς της Ορθοδόξου Καθολικής και Ανατολικής Εκκλησίας, το ημέτερον τούτο διάταγμα και την συστηθείσαν πνευματικήν Σύνοδον ευδοκήσαντες ομολογήσητε δίκαιον και περί τούτου διακοινώσητε τοις λοιποίς μακαριωτάτοις Πατριάρχαις, τω τε Αλεξανδρείας, Αντιοχείας και Ιεροσολύμων.... Ούτω τοίνυν διατελούμεν πάντοτε της Υμετέρας Παναγιότητος, του κατά πνεύμα Πατρός και ανωτάτου Οικουμενικού Αρχιεποίμενος, ο κατά πνεύμα υιός και πρόθυμος*» (Ράλλη-Ποτλή, Σύνταγμα, Ε'160-162, σημ. 1). Σημειωθήτω δε επιπροσθέτως ότι και για οιοδήποτε άλλο σοβαρό εκκλησιαστικό ζήτημα ο Τσάρος Πέτρος απηυθύνετο βαθυσεβάστως προς τον Οικουμενικό Θρόνο εκζητών την γνώμη και συναίνεση αυτού.

Εάν μάλιστα αποπειραθεί κάποιος να ερμηνεύσει το γεγονός ότι οι Τσάροι της Ρωσίας πίστευαν και αποκαλούσαν τον εκάστοτε Οικουμενικό Πατριάρχη ως **«Πνευματικό Πατέρα του Ρωσικού Έθνους»**, ευκόλως δύναται να το εξηγήσει και μέσω της μελέτης των εκκλησιαστικών ιστορικών ιεροκανονικών κειμένων, τα οποία αφορούν την υπό του Πρωτοκλήτου και Πρωτοθρόνου Οικουμενικού Πατριαρχείου χορήγηση της λεγόμενης πατριαρχικής περιωπής, αξίας και τιμής στην τοπική Ορθόδοξη εν Ρωσία Εκκλησία υπό του Κωνσταντινουπόλεως Ιερεμίου Β΄, ο οποίος τον Μάιο του 1590 συνεκάλεσε πολυπληθή Σύνοδο στην Κωνσταντινούπολη και διά Χρυσοβούλλου η Τόμου επεκύρωσε την προαγωγή του Μητροπολίτου Μόσχας σε Πατριάρχη, ορίζοντας χαρακτηριστικά: **«... και ίνα ως κεφαλήν και αρχήν έχη αυτός (ο Μόσχας) τον Αποστολικόν Θρόνον της Κωνσταντινουπόλεως, ως και οι λοιποί Πατριάρχαι»**, ενώ στην εν έτει 1593 Σύνοδο της Κωνσταντινουπόλεως διά νέου σχετικού Τόμου ορίζετο ότι ο Πατριάρχης Μόσχας **«... χρεωστών μνημονεύειν του ονόματος του Οικουμενικού Πατριάρχου και των λοιπών και κεφαλήν αυτού και Πρώτον έχειν και νομίζειν τον Αποστολικόν Θρόνον Κωνσταντινουπόλεως, ως και οι λοιποί έχουσι Πατριάρχαι»**. Πάσα σύγκριση όμως των πάλαι ποτέ Ρώσων πολιτικών αρχόντων και εκκλησιαστικών ηγετών με τους σημερινούς εν Ρωσία είναι περιττή και τα συμπεράσματα παντός έχοντος ευθυκρισία είναι ευκόλως εξαγόμενα και αντιληπτά συμφώνως προς την των Λατίνων σοφή ρήση: **«ο tempora, ο mores» (Ω καιροί, ω ήθη), και ο έχων νουν νοείν νοείτω.....**

Η Πρωτόκλητη, Πρωτόθρονη και Πρωτεύθυνη εν Ορθοδόξοις εσταυρωμένη Αγία Μεγάλη του Χριστού Κωνσταντινουπόλιτις Εκκλησία ως πολυμαρτυρικός καθηγιασμένη και φιλόστοργη Μήτηρ των Πανορθόδοξων αποφασίσασα να χορηγήσει το Αυτοκέφαλο εκκλησιαστικό διοικητικό καθεστώς στην Ορθόδοξη εν Ουκρανία Εκκλησία έπραξε το απολύτως αυτονόητο, ήτοι ήρε το προνομιακό σταυρικό χρέος αυτής έναντι των δεινώς δοκιμαζομένων Ορθοδόξων αδελφών Ουκρανών καίτοι εδέχθη και δέχεται ηκονημένα δηλητηριώδη βέλη, χολή και όξος, μάστιγας και κολαφισμούς, εμπτυσμούς και ραπίσματα, ως άλλοτε ο Σωτήρας Χριστός υπό των σταυρωτών του, από την αγνώμονα και αναξίως πλέον να καλείται ως θυγάτηρ αυτής Ορθόδοξη εν Ρωσία Εκκλησία.

Το ιερώτατο προνομιακό σταυρικό χρέος αναληφθέν υπό της σταυραναστασίμου Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπόλιτιδος Εκκλησίας στην προκείμενη περίπτωση των Ορθοδόξων αδελφών Ουκρανών αποσκοπεί στην θεραπεία των χρονιζουσών αιματοσταλάκτων ανοικτών πληγών της σχισματικώς πολυδιηρημένης Ορθοδόξου εν Ουκρανία Εκκλησίας, ώστε το πολυάριθμο ποίμνιο αυτής να μην ευρίσκεται εν σχίσματι εκτός του εκκλησιαστικού σώματος Ιησού Χριστού, αλλά εν ενότητι πίστεως και κοινωνίας, συνάξεως ευχαριστιακής και αδιαιρέτως ενιαίας ποιμαντικής διοικήσεως εντός της μίας, ενιαίας και αδιαιρέτου εν Ουκρανία Εκκλησίας όπου όλοι, ρωσόφωνοι ή μη, οι εν Ουκρανία κατοικούντες Ορθόδοξοι Χριστιανοί, να δύνανται να είναι μέλη του αυτού αδιαιρέτου εκκλησιαστικού σώματος. Εξάλλου, η επιδειχθείσα φιλόστοργη μητρική μέριμνα και φροντίδα της του Χριστού Πρωτοκλήτου και Πρωτευθύνου Μεγάλης Κωνσταντινουπόλιτιδος Εκκλησίας προς τα λίαν περιπόθητα και πολυπόθητα τέκνα αυτής στην Ουκρανία όπου από αιώνων υφίσταται απαραμειώτως και απολύτως ισχύουσα η εκκλησιαστική κανονική διοικητική δικαιοδοσία αυτής, επαληθεύει το

πατριαρχικώς και συνοδικώς κατά το πάλαι γραφέν, ότι «ακλόνητον την βάσιν της κανονικής τάξεως έχουσα και διαφυλάττουσα η Αγία του Χριστού Εκκλησία εν τη της εκκλησιαστικής διοικήσεως οικονομία, οίδε και είωθεν εν τη εμμελεί αυτής περί της απανταχού ιεράς ευταξίας και καταστάσεως φροντίδι ευθετίζειν και διέπειν τα επί μέρους κατά τας ανάγκας και τους καιρούς, εναρμόνιον πάντοτε στοχαζομένη αποφαίνειν πανταχού κατά την χρείαν των καιρών και των πραγμάτων την ιεράν τάξιν, ήπερ η εκκλησιαστική κατάστασις καθωραϊζεται».

Αναλογιζόμενοι το ίσως δυσχερέστατο τούτο εξ αγάπης μητρικής εγχείρημα της όντως φιλοστόργου Πρωτομάνας Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας υπέρ της επιτεύξεως, πάση θυσία, ιερώ ζήλω και μαρτυρίω συνειδήσεως, «**του μείζονος εν Χριστώ αγαθού**», «**ίνα οι Ουκρανοί Ορθόδοξοι ώσιν εν**», τους οποίους, κληρικούς παντός βαθμού και λαϊκούς εκ της αβύσσου του αντικανονικού εκτός Εκκλησίας σχίσματος ανεκάλεσε λυτρωτικώς και σωστικώς στην εντός της Εκκλησίας κανονικότητα, ανακαλείται μνημονικώς η συγκλονιστική γραφή του αοιδίμου και θεόθεν εμπνευσμένου λογιωτάτου Μητροπολίτου Γέροντος Χαλκηδόνας Μελίτωνος (+1989), ο οποίος αναφερόμενος στην έναντι του ανθρώπου, παντός ανθρώπου, ως εικόνας του Θεού, ευθύνη της Ορθόδοξου Εκκλησίας, όπως εν προκειμένω η πνευματική ευθύνη της φιλοστόργου Μητρός Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας προς τα εαυτής εν Ουκρανία από πολλών ετών δεινώς δοκιμαζόμενα Ορθόδοξα τέκνα, γράφει: «**Αδελφοί μου, επιτρέψατέ μοι να τελειώσω αυτήν την ομιλίαν με ένα πολύ προσφιλές εις εμέ ανέκδοτον του μεγάλου καλλιτέχνου της Αναγεννήσεως, του Μιχαήλ Αγγέλου: Μίαν ημέραν ο Μιχαήλ περιπατών περίξ μιάς οικοδομής εις την Ρώμην, εστάθη ενόπιον ενός μεγάλου ακατεργάστου όγκου και ηρώτησε τον οικοδόμον εις τι θα τον χρησιμοποιήση. Και ο οικοδόμος με μίαν έκφρασιν που είχε θλίψιν, που είχε ειρωνείαν, απήντησεν: «Εις τίποτε, είναι άχρηστος». Και ο μέγας γλύπτης είπε τότε: θέλεις να τον στείλῃς εις το εργαστήριον μου; Είναι ένας άγγελος δέσμιος μέσα εις αυτόν τον ακατέργαστον όγκον του μαρμάρου και πρέπει να τον ελευθερώσω».**

Τον ακατέργαστον όγκον των διαφορών των Εκκλησιών μας δεν δυνάμεθα να τον θεωρήσωμεν ότι είναι λίθος αποδοκιμασθείς. Είναι προωρισμένος να γεννηθή εις κεφαλήν γωνίαν εις το οικοδόμημα ενός καλλιτέρου κόσμου, εις την εξάπλωσιν της Βασιλείας του Θεού επί της γης.

Με πίστιν που μετακινεί και όρη ακόμη, ας μεταφέρωμεν τον όγκον των διαφορών μας εις το εργαστήριον της αγάπης. Υπάρχει μέσα εις αυτόν δέσμιος ένας Άγγελος. Ας τον ελευθερώσωμεν. Είναι ο Άγγελος των Χριστουγέννων, ο οποίος ευαγγελίζεται χαράν μεγάλην παντί τω λαώ. Είναι ο Άγγελος της Αναστάσεως, ο οποίος ευαγγελίζεται Ανάστασιν και ζωήν και ειρήνην. Είναι ο Άγγελος των εσχάτων, ο οποίος σαλπίζει, ότι ο Ων και ο Ην είναι και ο Ερχόμενος εις το μεταίχιμον της ιστορίας και της αιωνιότητος, διά να παραλάβη την Εκκλησίαν του ηνωμένην και ένδοξον».

Αυτόν τον δέσμιο Άγγελο, ο οποίος είναι ο Ορθόδοξος αδελφός λαός της Ουκρανίας, η Πρωτόκλητος, Πρωτόθρονος και Πρωτεύθυνος Μήτηρ Αγία Μεγάλη του Χριστού Κωνσταντινουπολίτις Εκκλησία ηθέλησε λυτρωτικώς και σωστικώς, εκκλησιολογικώς και κανονικώς, να ελευθερώσει και ηλευθέρωσε αναλαβούσα το ιερώτατο προνομακώ

σταυρικό χρέος αυτής, μη υπολογίσασα τις υπό των εν Μόσχα Ρώσων ρασοφόρων και των ποικίλων αργυρώνητων θεραπεινίδων αυτών δίκοπες μάχαιρες, τους ωμούς εκβιασμούς, τις επαίσχυντες απειλές, τις αήθεις και ανοίκειες λεκτικές επιθέσεις και πλείστα όσα τοιαύτα, ουδέ κατ' ελάχιστον κινούσα η φεύγουσα από του χρέους ως όντως αυτοθυσιαστική Πρωτόθρονη και Πρωτεύθυνη Μήτηρ Εκκλησία υπέρ των εαυτής Ορθοδόξων Ουκρανών τέκνων, **« ίνα οι Ορθόδοξοι Ουκρανοί ώσιν εν»**.

Η Πρωτόθρονος και Πρωτεύθυνος εν Ορθοδόξοις Μήτηρ Αγία Μεγάλη του Χριστού Κωνσταντινουπολίτις Εκκλησία ουδέποτε ηρνήτατο τα εαυτής Ορθόδοξα τέκνα εν Ουκρανία και έτι περισσότερο ουδέποτε εχαρίσατο την πνευματική θυγατέρα Ουκρανία ως έδαφος της εκκλησιαστικής-κανονικής δικαιοδοσίας αυτής στην τοπική Ορθόδοξη εν Ρωσία Εκκλησία. Τούτο απευδώς και περιτράνως πιστοποιείται στον εν έτει 1924 εκδοθέντα υπό του Πρωτοθρόνου Οικουμενικού Πατριαρχείου Πατριαρχικό και Συνοδικό Τόμο διά του οποίου εχορηγήθη επί της Πατριαρχίας Γρηγορίου του Ζ', το Αυτοκέφαλο εκκλησιαστικό διοικητικό καθεστώς στην Ορθόδοξη εν Πολωνία Εκκλησία όπου σαφέστατα και μάλιστα μετ' εμφάσεως υπογραμμίζεται ότι η από του Αποστολικού Πατριαρχικού και Οικουμενικού Θρόνου **« αρχική απόσπασις της Μητροπόλεως Κιέβου και των εξ αυτής εξαρτωμένων Ορθοδόξων Εκκλησιών Λιθουανίας και Πολωνίας και η προσάρτησις αυτών εν τη Αγία Εκκλησία Μόσχας ουδαμώς συνετελέσθη συμφώνως ταις νενομισμέναις κανονικαίς διατάξεσιν, ουδ' ετηρήθησαν τα συνομολογηθέντα περί πλήρους εκκλησιαστικής αυτοτελείας του Μητροπολίτου Κιέβου, φέροντος τον τίτλον Εξάρχου του Οικουμενικού Θρόνου»**.

Επιπροσθέτως μάλιστα δεν θα πρέπει ουδόλως να διαφεύγει της προσοχής ουδενός ότι η μόνη ανάμειξη της τοπικής Ορθοδόξου εν Ρωσία Εκκλησίας στα εσωτερικά εκκλησιαστικά δικαιοδοτικά λειτουργικά ζητήματα της υπό το Πρωτόθρονο Οικουμενικό Πατριαρχείο διατελούσης τοπικής Ορθοδόξου εν Ουκρανία Εκκλησίας εσχετίζετο αποκλειστικώς με την κατόπιν αναθέσεως -ουχί οριστικής και τελεσιδίκου εκχωρήσεως- από την Πρωτόθρονη και Πρωτεύθυνη Μητέρα Αγία Μεγάλη του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδα Εκκλησία στον Μόσχα να χειροτονεί τον εκάστοτε Μητροπολίτη Κιέβου, ο οποίος θα εξελέγετο υπό κληρικολαϊκής συνελεύσεως και υπό τον ρητό και σαφή κανονικό όρο να μνημονεύει του ονόματος μόνον του εκάστοτε Οικουμενικού Πατριάρχου.

Η κατάφορη και εξόφθαλμη καταπάτηση και καταστρατήγηση υπό της τοπικής Ορθοδόξου εν Ρωσία Εκκλησίας πάσης εννοίας κανονικού δικαίου και Ορθοδόξου εκκλησιολογικής διδασκαλίας όσον αφορά, συν τοις άλλοις περιπτώσεσι, την εκκλησιαστική κανονική δικαιοδοσία του Πρωτόθρονου Οικουμενικού Πατριαρχείου στο έδαφος της Ορθοδόξου εν Ουκρανία Εκκλησία και κατόπιν των μετά το έτος 1990 υποβληθέντων απεγνωσμένων αιτημάτων ομού μετά κραυγής αγωνίας των Ορθοδόξων αδελφών Ουκρανών προς την εαυτών Μητέρα Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως λόγω της πολυσχισματικής εκκλησιαστικής διαιρέσεως, της ελευθέρας από τα τυραννικά σοβιετικά δεσμά πατρίδος αυτών, το Οικουμενικό Πατριαρχείο στο πλαίσιο της **«υπεροχικής κηδεμονικής μερίμνης και φροντίδος»** αυτού προς εξοικονόμηση των κακώς κειμένων στο εκκλησιαστικό σώμα της τοπικής Ορθοδόξου εν Ουκρανία Εκκλησίας, ορθώς και οφειλετικώς προέβη στην ανάληψη του σταυρικού χρέους της **«πρωτευθύνου διακονίας»** του να χορηγήσει το Αυτοκέφαλο εκκλησιαστικό διοικητικό καθεστώς στην πολυταλανιζομένη θυγατέρα αυτού Ορθόδοξη εν Ουκρανία Εκκλησία.

«Φρίττουσι και τρέμουσιν» οι αδελφοί Ορθόδοξοι εν Μόσχα ρασοφόροι για την αναληφθείσα υπό της Πρωτοθρόνου Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας φιλόστοργη πρωτοβουλία να ασκήσει το απολύτως αυτεξούσιο, κυριαρχικό και απαραμειώτως αδιαπραγμάτευτο προνόμιο και δικαίωμα αυτής **«του χορηγείν το αυτοκέφαλον και αυτόνομον καθεστώς»** σε μία τοπική θυγατέρα Ορθόδοξη Εκκλησία.

Ο καθ' όλα λογιώτατος εν λογίοις αοίδιμος Μητροπολίτης Τραπεζούντος Χρυσάνθος (Φιλιππίδης) ως ένας των τριών εκπροσώπων του Οικουμενικού Πατριαρχείου κατά την εν έτει 1930 στο Άγιο Όρος συγκληθείσα **« Γενική Προκαταρκτική Διορθόδοξη Επιτροπή πασών των Ορθοδόξων Αυτοκεφάλων Εκκλησιών»**, ανεκοίνωσε στο διορθόδοξο σώμα πέντε εισηγήσεις επί διαφόρων εκκλησιαστικών ζητημάτων και σε μία εξ αυτών, υπό τον τίτλο: **«Καθορισμός των όρων της ανακηρύξεως και αναγνωρίσεως του αυτοκεφάλου Εκκλησίας τινός ωσαύτως καθορισμός των όρων της αναγνωρίσεως Εκκλησίας τινός ως αυτονόμου»**, γράφει σχετικώς τα κάτωθι: **«κατά ταύτα, όρια προς χορήγησιν του αυτοκεφάλου είναι: α) η πλήρης πολιτική ανεξαρτησία και αυτοδιοικήσις Ορθοδόξου Έθνους και η συγκρότησις αυτού εις κράτος ομόδοξον, β) η κανονική αίτησις των ενδιαφερομένων εκκλησιαστικών και πολιτικών αρχών προς την Μητέρα Εκκλησίαν περί χορηγίας του Αυτοκεφάλου και γ) συγκατάθεσις και ευλογία της Μητρός Εκκλησίας υπό την δικαιοδοσίαν της οποίας υπέκειτο μέχρι τούδε. Ενώ εις την αρχαίαν Εκκλησίαν το δικαίωμα της ιδρύσεως ή αναγνωρίσεως αυτοκεφάλου Εκκλησίας απέκειτο τη Οικουμενική Συνόδω ως ανωτάτη νομοθετική Αρχή της καθόλου Εκκλησίας. Ανακηρύττουσα δε ούτω η Μήτηρ Εκκλησία την απ' αυτής χειραφετούμενην Εκκλησίαν αυτοκέφαλον, αναγγέλλει τούτο εις τας λοιπάς αυτοκεφάλους Εκκλησίας ων όμως η συγκατάθεσις δεν είναι όρος προς χορηγίαν του Αυτοκεφάλου»**.

Οι ως άνω τρεις όροι, όπως διευπλώθησαν υπό του Μητροπολίτου Τραπεζούντος Χρυσάνθου ισχύουν κατά πάντα και πληρούνται απολύτως στην περίπτωση της θυγατρός Ορθοδόξου εν Ουκρανία Εκκλησίας, η οποία υπάρχουσα πλέον σε έδαφος του ανεξαρτήτου κράτους της Ουκρανίας, ουδέποτε εξεχωρήθη ή παρεχωρήθη στον Μόσχα, παραμένουσα και διατελούσα διαχρονικώς έδαφος της κανονικής εκκλησιαστικής δικαιοδοσίας του Οικουμενικού Πατριαρχείου, παρά την αντικανονική υπερόρια εισπήδηση της τοπικής Ορθοδόξου εν Ρωσία Εκκλησίας επ' αυτής, καίτοι ουδέποτε η Μόσχα υπήρξε «Μητέρα Εκκλησία» της Ορθοδόξου εν Ουκρανία Εκκλησίας, όπως προανεφέρθη κατά την μνημόνευση του σχετικού αποσπάσματος από τον Πατριαρχικό και Συνοδικό Τόμο διά του οποίου παρεχωρήθη, εν έτει 1924, υπό του Πρωτοθρόνου Οικουμενικού Πατριαρχείου το αυτοκέφαλο εκκλησιαστικό διοικητικό καθεστώς στην Ορθόδοξη εν Πολωνία Εκκλησία.

Άξιον ιδιαίτερας μνείας είναι εν προκειμένω το γεγονός ότι ο Μητροπολίτης Τραπεζούντος Χρυσάνθος ετοποθετήθη τοιουτοτρόπως απαντώντας **«expressis verbis»** στον εκπρόσωπο της Ορθοδόξου εν Σερβία Εκκλησίας, η οποία αναφορικώς με την εν έτει 1924 χορήγηση του Αυτοκεφάλου εκκλησιαστικού διοικητικού καθεστώτος στην Ορθόδοξη εν Πολωνία Εκκλησία υπό του Πρωτοθρόνου Οικουμενικού Πατριαρχείου εθεωρούσε -παντελώς αβασίμως και αντικανονικώς- ότι αυτό θα έπρεπε να χορηγηθεί υπό της Ορθοδόξου εν Ρωσία Εκκλησίας **«...αφ'ης απεχωρίσθη διά της ανακηρύξεως της Πολωνίας ως κράτος ανεξάρτητον»**.

Ουδόλως όμως ο πολύς Μητροπολίτης Τραπεζούντος Χρύσανθος αφήκε αναπάντητη την μετέωρη και σαθρή τοποθέτηση του εκπροσώπου της Ορθοδόξου εν Σερβία Εκκλησίας, η οποία ατυχώς και αστόχως μέχρι τότε δεν είχε αναγνωρίσει το χορηγηθέν Αυτοκέφαλο, επισημαίνοντας άνευ λεκτικών διπλωματικών περιστροφών ότι : *«...Η Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως φρονεί ότι κανονικώς εχορήγησε το Αυτοκέφαλον εις την Πολωνικήν Εκκλησίαν, διότι αυτή υπαγομένη άλλοτε κανονικώς εις την Εκκλησίαν Κωνσταντινουπόλεως, όλως αυθαιρέτως και άνευ της συγκαταθέσεως και ευλογίας του Οικουμενικού Πατριαρχείου υπήχθη εις την Ρωσικήν Εκκλησίαν, όταν διαμελισθείσης της Πολωνίας μέγα μέρος αυτής προσηρτήθη εις το Ρωσικόν Κράτος. Κανόνες ειδικοί, περί συστάσεως Αυτοκεφάλων Εκκλησιών δεν υπάρχουν. Εκ τινων όμως κανόνων εξάγεται ότι ευρείαι πολιτικάί διοικήσεις είχαν το δικαίωμα να αποτελώσιν Αυτοκέφαλον εκκλησιαστικήν διοίκησιν. Εκ της αρχής ταύτης απέρρευσε το Αυτοκέφαλον των αρχαίων Εκκλησιών Ρώμης, Αλεξανδρείας, Αντιοχείας, Ιεροσολύμων, Κύπρου και η αρχή αυτή καθιερώθη διά της κατόπιν Πράξεως της Εκκλησίας, ήτις ανεγνώρισε το Αυτοκέφαλον της Ιβηρίας και Ρωσσίας εις αρχαιότερους χρόνους, Ελλάδος, Σερβίας, Ρουμανίας και Πολωνίας κατά τους νεωτέρους χρόνους».*

Επειδή δε πάσα αντικανονική, αντιεκκλησιαστική, εθνοφυλετική, μπεριαλιστικώς επεκτατική μετά πλήρους αντορθόξου, παπακαισαρικόφρονος βατικανείου νοσηρού και μωροφιλοδόξου φρονήματος πράξη και ενέργεια εκπηγάζει από τα τέλη του 19^{ου} αιώνας και μέχρι σήμερον από τους εν Μόσχα Ρώσους ρασοφόρους της ως *«ανυπάκουου ταραξίου και υπονομευτού της Πανορθόξου Ενότητος»* δρώσης τοπικής Ορθοδόξου εν Ρωσία Εκκλησίας, όπως στις περιπτώσεις καταπατήσεως του ΚΗ' (28) Κανόνος της εν Χαλκηδόνι Δ' Αγίας και Ιεράς Οικουμενικής Συνόδου (451 μ.Χ.) περί της λεγομένης *« Ορθοδόξου Διασποράς»*, καθώς και στα ακανθώδη ζητήματα χορηγήσεως ή αναγνωρίσεως του Αυτοκεφάλου εκκλησιαστικού διοικητικού καθεστώτος της Ορθοδόξου εν Γεωργία Εκκλησίας, της Ορθοδόξου εν Πολωνία Εκκλησίας, της εσχάτως Ορθοδόξου εν Τσεχοσλοβακία Εκκλησίας, νυν δε της Ορθοδόξου εν Ουκρανία Εκκλησίας και ακόμη στην περίπτωση της υπό του Πρωτοθρόνου Οικουμενικού Πατριαρχείου επανενεργοποιήσεως του Αυτονόμου εκκλησιαστικού καθεστώτος στην Ορθόδοξη εν Εσθονία Εκκλησία, αλλά και στις περιπτώσεις εξοργιστικώς αντικανονικής υπερορίου δράσεως αυτής διά της χορηγήσεως δήθεν αυτοκεφαλίας στην εν Αμερική ανυπόστατη και αντικανονική λεγομένη *«Ορθόδοξη Ρωσική Εκκλησία»* (Metropolia), και φυσικά στην υπερόρια αντικανονική εκκλησιαστική δράση αυτής στην Κίνα και την Ιαπωνία, άξια ιδιαίτερας μνείας εν προκειμένω είναι τα όσα γράφει, τεκμηριωμένη γραφή, ο αοίδιμος λόγιος Μητροπολίτης Κίτρους και Κατερίνης Βαρνάβας (Τζωρτζιάτος) περί της όλως και ευθέως αντικανονικής και εξοφθάλμως υπερορίου εισπηδήσεως του Μόσχας στα *interna corporis* της υπό την απόλυτη εκκλησιαστική δικαιοδοσία του Πρωτοθρόνου Οικουμενικού Πατριαρχείου διατελούσης Ορθοδόξου εν Πολωνία Εκκλησίας, διά της αυθαιρέτου υπ' αυτού χορηγήσεως σε αυτήν του Αυτοκεφάλου εκκλησιαστικού διοικητικού καθεστώτος, ο οποίος αναφέρει σχετικώς τα κάτωθι: *«Διά την υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου ανακήρυξιν εις αυτοκέφαλον της Ορθοδόξου Εκκλησίας της Πολωνίας διεμαρτυρήθη το 1927 ο τότε Τοποτηρητής του Ρωσικού Πατριαρχικού Θρόνου και από του 1943 Πατριάρχης Μόσχας Σέργιος, φρονών, ότι*

το τοιούτο απετέλει αποκλειστικόν δικαίωμα του Πατριαρχείου της Ρωσίας, ανανεώσας το 1930 τας ενστάσεις αυτού, το δε 1948, μετά την εκ του Β' Παγκοσμίου Πολέμου προσάρτησιν εις την Σοβιετικήν Ένωση των ανατολικών εδαφών της Πολωνίας, ένεκα της οποίας το πλείστον του Ορθοδόξου πληθυσμού ευρέθη υπό την εκκλησιαστικήν δικαιοδοσίαν της Εκκλησίας τη Ρωσίας, και την καθεστωτικήν εν Πολωνία μεταβολήν, του Μητροπολίτου Διονυσίου εξαναγκασθέντος εις περιορισμόν μέχρι του θανάτου του, ο Πατριάρχης Ρωσίας Αλέξιος, θεωρών το δοθέν αυτοκέφαλον ως μη υφιστάμενον, εχορήγησε διά Πράξεως της Ιεράς Συνόδου της Ορθοδόξου Εκκλησίας της Ρωσίας, από 22ας Ιουνίου 1948, επικυρωθείσης υπό της Ιεραρχίας αυτής, νέον αυτοκέφαλον, ανακοινώσας την πράξιν ταύτην διά Γράμματος αυτού προς το Οικουμενικόν Πατριαρχείον.

Εις την ήκιστα προς το Ορθόδοξον κανονικόν πνεύμα, αλλά και προς την αδελφικήν συνεργασίαν μεταξύ των Ορθοδόξων Εκκλησιών και την προς την Πρωτόθρονον Μητέρα Εκκλησίαν προσοχήν και ευλάβειαν συμβιβαζομένην ταύτην ενέργειαν σαφώς αντετάχθη, ότι η εν Πολωνία Ορθόδοξος Εκκλησία απολαύει του παρά του Οικουμενικού Πατριαρχείου χορηγηθέντος εν έτει 1924 και υπό πασών των Εκκλησιών αναγνωρισθέντος Αυτοκεφάλου και ότι κανονικώς ηγείται αυτής ο Μακ. Μητροπολίτης Βαρσοβίας και πάσης Πολωνίας Διονύσιος... της επί του θέματος τούτου αμφισβητήσεως και διενέξεως συνεχισθείσης, τελικώς οι δεσμοί της Ορθοδόξου Εκκλησίας της Πολωνίας μετά του Οικουμενικού Πατριαρχείου αποκατεστάθησαν επί του Μητροπολίτου Τιμοθέου (1961- 1962) και έκτοτε διατηρούνται αδιατάρακτοι εν αδελφική συνεργασία των δύο Εκκλησιών». Για τα ως άνω γραφέντα υπό του μεγάλου εν Ιεράρχαις Μητροπολίτου Κίτρους και Κατερίνης Βαρνάβα περί των αντικανονικών και αντιεκκλησιαστικών ιμπεριαλιστικών ανίερων και ανόμων ατοπημάτων των εκάστοτε εν Μόσχα εκκλησιαστικών ηγητόρων και οι λίθοι κεκράζονται...

*Ο Μητροπολίτης Τραπεζούντος Χρύσανθος ως Αποκρισάριος (Αντιπρόσωπος) του Οικουμενικού Πατριαρχείου εν Αθήναις εμπλακείς αρμοδίως και ασχοληθείς επισταμένως με το φλέγον και ακανθώδες ζήτημα της υπό των Ιταλών κατακτητών , στανικώς και εξαναγκαστικώς, επιβληθείσης πολιτικής επιλογής για την χορήγηση του Αυτοκεφάλου εκκλησιαστικού διοικητικού καθεστώτος υπό του Πρωτοθρόνου Οικουμενικού Πατριαρχείου στις Μητροπόλεις της Δωδεκανήσου, οι οποίες και τότε και τώρα αποτελούν αδιαμφισβήτητο έδαφος της απολύτου εκκλησιαστικής κανονικής δικαιοδοσίας αυτού, συνέγραψε τεκμηριωμένη «**ιστορικο – κανονική**» **γνωμάτευση**, στην οποία διατυπώνει επακριβώς τους όρους ή άλλως οριοθετεί τις προϋποθέσεις για την υπό του Πρωτοθρόνου Οικουμενικού Πατριαρχείου χορήγηση του Αυτοκεφάλου εκκλησιαστικού διοικητικού καθεστώτος σε μία τοπική Ορθόδοξη Εκκλησία γράφοντας μεταξύ άλλων και τα κάτωθι διαφωτιστικά και λίαν διδακτικά : «**Το Οικουμενικόν Πατριαρχείον, η ανέκαθεν ανωτάτη εκκλησιαστική αρχή των Ορθοδόξων λαών της καθ' ημάς Ανατολής, χειραγωγήσασα αυτούς εις ανάπτυξιν ιδίας ελευθέρας εκκλησιαστικής και εθνικής ζωής, χειραφέτει εκάστοτε εκκλησιαστικώς εις αυτοκέφαλον εθνικήν Εκκλησίαν εκείνον τον Ορθόδοξον λαόν, όστις προηγουμένως χειραφετείτο πολιτικώς και συνεκροτείτο εις ανεξάρτητον Ορθόδοξον εθνικόν κράτος, παράδειγμα η Ρωσία, η Ελλάδα, η Σερβία, η Ρουμανία.***

Εχειραφέτει δε, αφού εβεβαιούτο ότι η ομόδοξος εθνική πολιτεία θα παρείχεν εις την χειραφετουμένην εθνικήν Εκκλησίαν έρεισμα και ελευθερίαν, ώστε να έχη αυτή απόλυτον αυθυπαρξίαν και να αναπτύσση πλουσιωτέραν ζώνη παρ' όσον υπήγετο υπό το Οικουμενικόν Πατριαρχείον, ως πράγματι συνέβη εις τας χειραφετηθείσας Εκκλησίας Ρωσίας, Σερβίας, Ρουμανίας.

Αλλά και εις τας περιπτώσεις ταύτας το αυτοκέφαλον εχορηγείτο τη αιτήσει των Ιεραρχών και ολοκλήρου του ενδιαφερομένου Ορθοδόξου λαού, υποβαλλόντος την αίτησιν διά της εξ αυτού απορρευούσης ομοδόξου εθνικής κυβερνήσεως, του Οικουμενικού Πατριαρχείου έχοντος απόλυτον ελευθερίαν να εκτιμήση τα πράγματα και να δεχθή ή απορρίψη την αίτησιν... συγκεκριμένως διά την Δωδεκάνησον ουδέις των ανωτέρω λόγων συντρέχει εις χορηγίαν του αυτοκεφάλου, διότι ούτε εις ομόδοξον εθνικόν κράτος συνεκροτήθη η Δωδεκάνησος, ούτε ο λαός ελευθέρως και αβιάστως εκδηλών την θέλησιν αυτού είναι διατεθειμένος να ζητήση το αυτοκέφαλον, απ' εναντίας μάλιστα αποκρούει αυτό πάση δυνάμει...».

Από τα ως άνω αδιασείστως τεκμηριωμένα και αριστοτεχνικώς διατυπωμένα γραφόμενα του Μητροπολίτου Τραπεζούντος Χρυσάνθου επιβεβαιούται έτι περισσότερο το απολύτως δεδικαιολογημένο και δίκαιο αίτημα της εξ ονόματος των ελευθέρων Ουκρανών πολιτών, κλήρου και λαού, νομίμου εκλεγμένης κυβερνήσεως, ήτοι της κρατικής πολιτικής αρχής, του ανεξαρτήτου κράτους της Ουκρανίας προς το Πρωτόκλητο, Πρωτόθρονο και μόνο καθ' ύλην αρμόδιο Οικουμενικό Πατριαρχείο ως της εν Ορθοδόξοις Ανωτάτης Εκκλησιαστικής Αρχής «του χορηγείν το αυτοκέφαλον και αυτόνομον καθεστώς» προκειμένου να χορηγηθεί το Αυτοκέφαλο εκκλησιαστικό διοικητικό καθεστώς στην Ορθόδοξη εν Ουκρανία Εκκλησία της οποίας ουδέποτε «Μήτηρ Εκκλησία» υπήρξε η Μόσχα, αλλά ανά τους αιώνες μόνη και αληθής φιλόστοργος Μήτηρ Εκκλησία υπήρξε και παραμένει η Αγία Μεγάλη του Χριστού Κωνσταντινουπολίτις Εκκλησία.

Όσον αφορά τα εσχάτως, ένεκα του λεγομένου ουκρανικού Αυτοκεφάλου, υπό τινων ρασοφόρων παντός βαθμού ή λαϊκών, θεολόγων και πολιτικών, ορισμένων νεωτέρων Αυτοκεφάλων Εκκλησιών (π.χ. Ρωσίας, Ελλάδος, Σερβίας, Βουλγαρίας, Πολωνίας, Τσεχοσλοβακίας και φυσικά της δουλικώς πιστής Αντιοχείας) διατυπωμένα καινοφανή και κenoφανή «άρρητα ρήματα» και υποκριτικά εξισοροπιστικά ευφρολογήματα περί της δήθεν κανονικής χορηγήσεως του Αυτοκεφάλου καθεστώτος στην Ορθόδοξη εν Ουκρανία Εκκλησία είτε διά Οικουμενικής είτε διά Πανορθόξου Συνόδου, ορθό, συνετό και κυρίως αληθές θα ήταν να αναμιμνήσκονται οι ψευδώς προσποιούμενοι ιστορική λήθη ή αμνησία και, απυλώτω στόματι και μετεώρω νοϊ, ακατασχέτως ομιλούντες ή παρομιλούντες ή και παραλαλούντες αυτοί ρασοφόροι και λαϊκοί, φυσικά καθ' υπόδειξιν των εν Μόσχα εκκλησιαστικών ηγητόρων και μεντόρων τους, ένεκα εκκλησιαστικών ανίερων σκοπιμοτήτων ή λόγω του κοινού εθνοφυλετικού σλαβικού αίματος ή ακόμη και τω δελέατι των του Κρεμλίνου επαίσχυντων ρουβλίων, πόθεν, ήτοι από ποία ανωτάτη εκκλησιαστική διοικητική Αρχή, και υπό ποίες εν πολλοίς ανώμαλες εκκλησιαστικές και πολιτικές συνθήκες οι τοπικές Ορθόδοξες Εκκλησίες τους έλαβαν την αυτοκεφαλία τους και εάν το δικό τους εκκλησιαστικό αυτοκέφαλο εχορηγήθη ή και επεκυρώθη από και ποία συγκεκριμένη Οικουμενική ή Πανορθόδοξη Σύνοδο της Ορθοδόξου Εκκλησίας.

Οφείλουν λοιπόν ενώπιον Θεού, της Εκκλησίας και του λαού του Θεού, οι ως πειθήνιοι και άβουλοι δορυφόροι και ως μοσχοβίτικες θεραπεινίδες δρώντες αυτοί Ορθόδοξοι παντός βαθμού ρασοφόροι ενίων κατά τόπους Ορθοδόξων Εκκλησιών, λαλίστατοι και παραλαλούντες σκοπίμως και δολίως μόνο κατά τις συμφέρουσες περιστάσεις και περιπτώσεις, να ομολογήσουν δημοσίως και κατ' αλήθειαν «*επί τη Ιερωσύνη ή Αρχιερωσύνη*» τους ότι όλες οι εκκλησιαστικές αυτονομίες και αυτοκεφαλίες, πλην εκείνων των Πρεσβυγενών Πατριαρχείων και της Αποστολικής Εκκλησίας της Κύπρου, εκ των οποίων μάλιστα ορισμένες εθεράπευσαν αντικανονικές και σχισματικές παραφυάδες (π.χ. η εν έτει 1870 αντικανονικώς αυτοανακηρυχθείσα Βουλγαρική Εξαρχία), ήτοι της Ρωσίας (Αυτοκεφαλία 1448 , Πατριαρχική τιμή και περιωπή 1589), της Ελλάδος ως πρώτης δυστυχώς αντικανονικά διδάξασας (σχισματική 1833, Αυτοκεφαλία 1850), της Σερβίας (Αυτοκεφαλία 1879, Πατριαρχική τιμή και περιωπή 1920), της Ρουμανίας (Αυτοκεφαλία 1885, Πατριαρχική τιμή και περιωπή 1925), της Βουλγαρίας (σχισματική 1870, Αυτοκεφαλία 1945, Πατριαρχική τιμή και περιωπή 1961), της Γεωργίας (Αυτοκεφαλία και Πατριαρχική τιμή και περιωπή 1990), της Πολωνίας (Αυτοκεφαλία 1924), της Αλβανίας (Αυτοκεφαλία 1937), της Τσεχίας και Σλοβακίας (Αυτονομία 1923, Αυτοκεφαλία 1998), της Φιλλανδίας (Αυτονομία 1923), της Εσθονίας (Αυτονομία 1923, επανενεργοποίηση Αυτονόμου εκκλησιαστικού καθεστώτος 1996), επαναλαμβάνουμε, ότι όλες οι ως άνω εκκλησιαστικές αυτονομίες και αυτοκεφαλίες εχορηγήθησαν μόνον και αποκλειστικώς, ιεροκανονικώς και εγκύρως, υπό του Πρωτοκλήτου και Πρωτοθρόνου Οικουμενικού Πατριαρχείου και όχι από κάποια Οικουμενική ή Πανορθόδοξη Σύνοδο της καθόλου Ορθοδόξου Εκκλησίας. Εάν όμως τα ποικίλα ρασοφόρα και όχι μόνον πειθήνια φερέφωνα των εν Μόσχα εκκλησιαστικών ηγητόρων δεν ομολογήσουν δημοσίως την αλήθεια των παραπάνω ιστορικών εκκλησιαστικών γεγονότων, τότε η θεόπνευστη Ελληνόφωνη Υμνολογία της Ορθοδόξου Εκκλησίας συνιστά με πνευματική διάκριση το : **«σιγησάτω πάσα σάρξ βροτεία».**

Η Πρωτόκλητος, Πρωτόθρονος και Πρωτεύθυνος εν Ορθοδόξοις Μήτηρ Αγία Μεγάλη του Χριστού Κωνσταντινουπολίτις Εκκλησία αποβλέπουσα κυριότατα και πρωτίστως **«υπέρ του μείζονος αγαθού»**, ήτοι υπέρ της εν Χριστώ σωτηρίας των απανταχού, άνευ διακρίσεων ένεκα της εθνοφυλετικής , γλωσσικής και πολιτισμικής καταβολής, Ορθοδόξων Χριστιανών και υπέρ της ευταξίας, ευστάθειας και ειρηνικής κοινής πορείας εν ενότητι μεταξύ των κατά τόπους Ορθοδόξων Εκκλησιών, προέβη προϊόντος του χρόνου στην χορήγηση του Αυτοκεφάλου εκκλησιαστικού διοικητικού καθεστώτος αναλαβούσα αγωγγύστως τα αμαρτήματα άλλων κατά τόπους αδελφών και θυγατέρων Ορθοδόξων Εκκλησιών. Την μεμαρτυρημένη αυτή, πολλοίς τεκμηρίοις, ιστορική αλήθεια προσεπιδηλώνει *«expressis verbis»* ο πολύς Μητροπολίτης Τραπεζούντος Χρύσανθος γράφων τα κάτωθι: **«... και όταν απελευθερώθησαν οι λαοί και κατέστησαν κράτη ελεύθερα, το Οικουμενικόν Πατριαρχείον κατά το διακρίνον αυτό φιλελεύθερον πνεύμα εχορήγησεν εις εκάστην ελευθέραν Εκκλησίαν το αυτοκέφαλον, ήτοι εις την Εκκλησίαν της Ρωσίας, της Ελλάδος, της Σερβίας, της Ρουμανίας, της Πολωνίας, της Αλβανίας, και αυτής της Βουλγαρίας καθ' ον χρόνον ήχνιζον ακόμη τα αίματα των υπό των Βουλγάρων κατά μυριάδας φονευθέντων αθώων Ελλήνων πολιτών κατά τον λήξαντα παγκόσμιον πόλεμον και τούτο ίνα μεταβληθή ο εθνολογικός χαρακτήρ των Ελληνικών χωρών Μακεδονίας και**

Θράκης. Αύτη εν συντόμω είναι η εκπολιτιστική και φιλανθρωπική δράσις του Οικουμενικού Πατριαρχείου επί όλων των Ορθοδόξων λαών της καθ' ημάς Ανατολής και ήτις δράσις είναι απόρροια της αμερολήπτου στοργής και ανάγκης του Οικουμενικού Πατριαρχείου προς όλους τους λαούς τούτους, ους ώδινε και εν τω Ευαγγελίω και τω Ορθοδόξω Χριστιανικώ πολιτισμώ εγέννησε και ανέθρεψε. Και είναι η βαθεία αύτη στοργή και αγάπη του Οικουμενικού Πατριαρχείου και της Μητρός Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας προς όλους τους Ορθοδόξους λαούς της καθ' ημάς Ανατολής και η πνευματική περί αυτών μέριμνα και αντίληψις βαθείας και μακράς παράδοσις του Οικουμενικού Πατριαρχείου. Αύτη δε αποτελεί και σήμερον την ούτω καλουμένην οικουμενικότητα αυτού...»

Η Πρωτόκλητος, Πρωτόθρονος και Πρωτεύθυνος εν Ορθοδόξοις Μήτηρ Αγία Μεγάλη του Χριστού Κωνσταντινουπολίτις Εκκλησία τα ισχύοντα κυριαρχικά δικαιώματα και προνόμια αυτής δεν τα διαπραγματεύεται και δεν τα θέτει υπό την έγκριση ουδενός και δη της μονίμως αντικανονικώς και αντιεκκλησιολογικώς δρώσης τοπικής Ορθοδόξου εν Ρωσία Εκκλησίας, η οποία συν τοις αβούλως και πειθηνίως και υποτακτικώς ενεργούσι δορυφόροις αυτής έφθασαν στο επαίσχυντο σημείο να αμφισβητούν το υπό της Δ' εν Χαλκηδόνι Οικουμενικής Συνόδου θεσπισθέν ύψιστο και πανορθόξου διαστάσεως και ισχύος κυριαρχικό δικαίωμα και προνόμιο της Πρωτοθρόνου Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας να εκδικάζει σε τελικό βαθμό την «έκκλησιν» ή «προσφυγήν» (*appellatio*) οιουδήποτε ενδιαφερομένου και απευθυνομένου προς Αυτήν ακόμη και από άλλες εκκλησιαστικές δικαιοδοσίες. Είναι περιττή, έστω και κατ' ελάχιστον, η ενασχόληση για την απόδειξη των κρυπτομένων σκοπιμοτήτων της εν λόγω αμφισβητήσεως, αφού η κυρία στόχευση είναι να εμφανισθεί ως δήθεν αντικανονική και άκυρη η απόφαση της Αγίας και Ιεράς Συνόδου του Οικουμενικού Πατριαρχείου περί της αποκαταστάσεως και της επαναφοράς των παντός βαθμού κληρικών και των λαϊκών εν σχίσματι και καταδίκη διατελούντων επί σειρά ετών αδελφών Ορθοδόξων Ουκρανών στην κανονικότητα και σε εκκλησιαστική κοινωνία, όπως όφειλε να πράξει η φιλόστοργος Μήτηρ αυτών Αγία Μεγάλη του Χριστού Κωνσταντινουπολίτις Εκκλησία αποβλέπουσα και αποσκοπούσα «υπέρ του μείζονος αγαθού», ήτοι υπέρ της θεραπείας των φρικτών πληγών του εκκλησιαστικού σχίσματος και της διά της λυτρωτικής εντάξεως στο εκκλησιαστικό σώμα των αποκεκομμένων αδελφών Ορθοδόξων Ουκρανών εν Χριστώ σωτηρίας αυτών.

Περί δε του λεγομένου «εκκλήτου» ως υψίστου εκκλησιαστικού δικαιώματος και προνομίου του Πρωτοθρόνου Οικουμενικού Πατριαρχείου αρκούμεθα να κάνουμε μνεία των μετά πάσης ακριβείας και σαφήνειας γραφέντων υπό του αιοδίμου λογιωτάτου Μητροπολίτου Σάρδων Μαξίμου, ο οποίος επισημαίνει τα εξής: «*Το εν τη πράξει παγιωθέν, υπό των κανόνων αναγνωρισθέν, υπό των πολιτικών νόμων επικυρωθέν και υπό της μετέπειτα πράξεως βεβαιωθέν ιδιαίτερον προνόμιον υπερτάτης δικαστικής εξουσίας κατέστησε τον Θρόνον Κωνσταντινουπόλεως ανώτατον κριτήριον εν πάση τη Ανατολή, ίνα καταφεύγωσι προς αυτόν πάντες οι ενδιαφερόμενοι... Το ιδιαίτερον τούτο προνόμιον του Κωνσταντινουπόλεως ουδόλως εσήμανε την από μέρους αυτού παράβασιν των δικαίων των λοιπών θρόνων, διότι ούτος, διαπνεόμενος πάντοτε υπό του πνεύματος της ενότητος των Εκκλησιών εν τη ορθή πίστει και τη αγάπη, εποιείτο χρήσιν του προνομίου τούτου μόνον εν*

περιπτώσει, καθ' ην οι ενδιαφερόμενοι, κατ' ιδίαν αυτών επιθυμίαν απηυθύνοντο προς τον Θρόνον αυτού δι' εκθέσεων, αναλύοντας τα παράπονα αυτών».

Το πάνσεπτο Πρωτόθρονο Οικουμενικό Πατριαρχείο εν τω πλαισίου της κυριαρχικής και αυτεξουσίου εκκλησιαστικής κανονικής κηδεμονικής προνοίας και μερίμνης αυτού υπέρ της ευταξίας, ευστάθειας και ειρηνεύσεως των κατά τόπους Ορθοδόξων Εκκλησιών **«ίνα ὡσιν εν»** και αποβλέποντας εν τη αυτοθυσιαστική κενωτική αγάπη αυτού **«υπέρ του μείζονος αγαθού»**, ήτοι υπέρ της επανενώσεως και εν καταλλαγή ειρηνεύσεως των διεστώτων, της επουλώσεως και θεραπεύσεως των επί τόσα έτη αιματοστάλακτων εκκλησιαστικών πληγών και της εν τέλει άρσεως του επάρατου σχίσματος της πολυδιηρημένης θυγατρός Ορθοδόξου εν Ουκρανία Εκκλησίας απεφάσισε με ακραιφνώς εκκλησιολογικά και κανονικά κριτήρια, ουδόλως με εθνοφυλετικά, κοσμικά, πολιτικά, καισαροπαπικά ή παποκαισαρικά, να χορηγήσει το Αυτοκέφαλο εκκλησιαστικό διοικητικό καθεστώς σε αυτή ανταποκρινόμενο στις ουσιαστικότερες εκκλησιαστικές, πνευματικές και ποιμαντικές ανάγκες αυτής επί πρωτίστω και υψίστω σκοπώ την εκκλησιαστική εν Χριστώ ενότητα του καθόλου σώματος των Ορθοδόξων πιστών σε μία, ενιαία και αδιαίρετη ποιμήνη υπό έναν ποιμένα, ώστε να δοξάζεται το Πανάγιο Όνομα του Τρισαγίου Θεού και να τελεσιουργείται αδιαλείπτως και απρόσκοπτα το έργο της εν Χριστώ σωτηρίας του όλου εκκλησιαστικού σώματος.

Η **αθηναγόρειος** πάλαι ποτέ λεχθείσα ρήση, μετά τινος ημετέρας προσθήκης, ότι **«η Εκκλησία πορεύεται και πλην Λακεδαιμονίων»** ευρίσκει την απόλυτη εφαρμογή και επαλήθευσή της στην περίπτωση της υπό της Πρωτοκλήτου και Πρωτοθρόνου Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας χορηγήσεως του Αυτοκεφάλου εκκλησιαστικού διοικητικού καθεστώτος στην θυγατέρα Ορθόδοξη εν Ουκρανία Εκκλησία, επειδή μάλιστα λειτουργεί και ως **«πυρ καθάρσεως»**, προκειμένου να κατακαούν τα πάθη, οι εγωϊσμοί, οι μοροφιλοδοξίες, οι ιμπεριαλιστικοί επεκτατισμοί, οι αριθμολαγνείες ή αριθμοπληξίες, οι ένεκα ρουβλίων σκοπιμότητες και τα λοιπά χαμερπή συμφέροντα, η ψευδοαγάπη των ψευδαδέλφων μετά του υποκριτικού προσωπείου δρώντων εν Μόσχα ρασοφόρων και εν γένει πάσα ψευδή, ύπουλη, δολία, αντεκκλησιολογική, αντικανονική και όλως αντιευαγγελική ραδιουργία. Ναι! Είναι **«πυρ λυτρωτικής καθάρσεως»**, αναβαπτισμού και επαναπροσδιορισμού της θέσεως εκάστου συμφώνως προς τα όρια **«ά έθεντο οι Πατέρες ημών»**, τα οποία κάποιιοι από πολλών δεκαετιών καταστρατηγούν και καταπατούν προκλητικώς και αυθαιρέτως. Κατέπεσαν παταγωδώς πλέον τα απαίσια εκκλησιαστικά προσωπεία και απεκαλύφθησαν τα φρικτά πρόσωπα ενίων.

Όσον αφορά την ανοίκεια, αήθη, αφιλάδελη, γεμπελικού τύπου μαύρη προπαγάνδα, την πληρωμένη αδρά προπαγάνδα, και πολεμική της αναξίου και αγνώμονος τοπικής Ορθοδόξου εν Ρωσία Εκκλησίας εν τω προσώπω των εθνοφυλετιστών, ιμπεριαλιστών εκκλησιαστικών ηγητόρων αυτής εναντίον της ίδιας της Μητρός αυτών Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας προσήκει απολύτως ο του Αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου, θεόπνευστος λόγος ως φωνή της Πρωτοκλήτου και Πρωτοθρόνου εσταυρωμένης Μητρός Εκκλησίας προς αγνώμονα θυγατέρα: **«Μη μοι λέγε τείχη και όπλα· τείχη μεν γαρ τω χρόνω παλαιούνται, η Εκκλησία δε ουδέποτε γηρά. Τείχη Βάρβαροι καταλύουσιν, Εκκλησίας δε ουδέ οι δαίμονες περιγίνονται... τοιούτον έχει**

μέγεθος η Εκκλησία πολεμουμένη νικά, επιβουλευομένη περιγίνεται, υβριζομένη λαμπρότερα καθίσται· δέχεται τραύματα και ου καταπίπτει υπό των ελκών· κλυδωνίζεται, αλλ' ου καταποντίζεται· χειμάζεται, αλλὰ ναυάγιον ουχ υπομένει· παλαίει, αλλ' ουχ ηττάται· πυκτεύει, αλλ' ου νικάται... πολλά τα κύματα και χαλεπόν το κλυδώνιον αλλ' ου δεδοίκαμεν, μη καταποντισθώμεν· επί γαρ της πέτρας εστήκαμεν. Μαινέσθω η θάλασσα, πέτραν διαλύσαι ου δύναται· εγειρέσθω τα κύματα, του Ιησού το πλοίον μετ' εμου και τίνα φοβηθήσομαι; Καν κύματα κατ' εμού διεγείρηται, καν πελάγη, καν αρχόντων θυμοί. Εμοί ταύτα πάντα αράχνης ευτελέστερα».

«Νυν επέστη καιρός και ευπρόσδεκτος εστί» για την εκ την ζοφεράς αβύσσου του σχίσματος ανάσταση της θυγατρός Ορθοδόξου εν Ουκρανία Εκκλησίας και την λύτρωση και σωτηρία εν Χριστώ του ευσεβούς Ορθοδόξου Ουκρανικού λαού, ο οποίος «νεκρός ην και ανέζησε και απολωλώς ην και ευρέθη». Εναπόκειται δε η λυτρωτική και σωστική φωνή της Πρωτοκλήτου, Πρωτοθρόνου και φιλοστόργου Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας: *«Εν θύγατερ αγαθή, Ορθόδοξη εν Ουκρανία Εκκλησία, είσελθε εις την χαράν της χορείας των κανονικών θυγατέρων και αδελφών κατά τόπους Ορθοδόξων Εκκλησιών της Μητρός σου Εκκλησίας»*. Γένοιτο!